

Til § 9.

Henvendelse om de former for bistand, der omfattes af lovforslaget, skal efter den gældende lovgivning ske snart til det sociale udvalg, snart til børne- og ungdomsværnet, til den stedlige mødrehjælpsinstitution eller til revalideringscentret. Det er et af grundprincipperne bag lovforslaget, at den enkelte skal kunne henvende sig om enhver form for social bistand til én myndighed, og man har fundet det naturligt at lade denne myndighed være det sociale udvalg i kommunen, der i forvejen dels yder hjælp efter forsorsloven, dels træder til med supplerende bistand i en række tilfælde, hvor den grundlæggende bistand ydes af mere specielle organer, f. eks. et revalideringscenter. Reglerne for nedsættelse af kommunens sociale udvalg er givet i § 19 i loven af 31. maj 1968 om kommunernes styrelse. Det fremgår heraf, at medlemmerne vælges blandt kommunalbestyrelsens medlemmer.

I Københavns kommune og andre kommuner, der har en magistratsordning, foreslås de tilsvarende opgaver henlagt til magistraten.

Efter den foreslåede bestemmelse er det selve det sociale udvalg, d. v. s. de valgte medlemmer, der har pligten til at sørge for, at der ydes bistand. I praksis vil — som efter den gældende lovgivning — såvel forberedelsen af de enkelte sager som en række løbende afgørelser blive truffet af det administrative personale i kommunens social- og sundhedsforvaltning, jfr. § 9 i loven af 27. maj 1970 om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender.

I lovforslagets specialafsnit foreslås en række forpligtelser, navnlig til at skaffe institutionspladser, henlagt til kommunalbestyrelsen.

Til § 10.

I bestemmelsens 1. stk. fastslås som hovedregel, at det er det sociale udvalg i den kommune, hvor ansøgeren opholder sig på ansøgningstidspunktet, der er forpligtet til at træde til med bistand.

Efter forsorslovens § 117 har en hustru retlig opholdskommune i mandens retlige opholdskommune indtil samlivets ophævelse. Et ægtebarn, der samlever med begge forældre, har retlig opholdskommune i faderens opholdskommune.

I den foreslåede bestemmelse i stk. 2 er enhver forskel mellem mand og hustru med hensyn til opholdskommunen afskaffet. Så længe samlivet består, har begge ægtefæller opholdskommune, hvor den fælles bopæl er. Det forudsættes, at de efter en samlivsophævelse kan få hver sin opholdskommune, selv om ophævelsen af samlivet ikke skyldes uoverensstemmelse. Et barn henføres efter stk. 3 med

hensyn til opholdskommune til forældrenes bopæl eller bopælen for den af forældrene, det lever sammen med. Det forudsættes, at samlivet med den ene eller begge forældre anses for at bestå, uanset om barnet opholder sig på f. eks. en uddannelsesinstitution i en anden kommune, når anbringelsen er sket uden offentlige myndigheders mellemkomst. Når barnet klarer sig selv og ikke lever sammen med nogen af forældrene, har det selvstændig opholdskommune.

Betegnelsen retlig opholdskommune afskaffes som begreb. Ud fra hensynet til, at familiens problemer så vidt muligt bør optages til en samlet bedømmelse, forudsættes det, at bistand til ægtefæller og børn ydes på det sted, hvor de efter reglerne i stk. 2 og 3 anses at have opholdskommune. Gennem reglen i stk. 4 sikres det samtidig, at de kan få *øjeblikkelig* bistand hos det stedlige sociale udvalg, hvis de befinder sig uden for opholdskommunen efter stk. 2 eller 3.

Til § 11.

I bestemmelsen gives regler for, hvornår den nuværende opholdskommune kan kræve sine udgifter ved at yde bistand refunderet fra en tidligere opholdskommune. Dette kan ske, når en anden kommune eller en offentlig institution har medvirket ved pågældendes anbringelse i en institution eller i et privat hjem i den nuværende opholdskommune, samt når opholdet i kommunen skyldes aftjening af værnepligt eller indlæggelse i sygehus og lignende behandlingsinstitution. Reglerne bygger på de samme grundprincipper som den nugældende regel i forsorslovens § 113.

Til § 12.

Det fastslås, at amtskommunens socialcenter, der nærmere omhandles i § 17, stk. 2, i loven af 27. maj 1970 om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender, dels i almindelighed yder kommunernes sociale udvalg vejledning, dels varetager særlige opgaver efter reglerne i lovforslagets specialafsnit. Endvidere nævnes det, at særlige opgaver henlægges til revaliderings- og pensionsnævnene, hvis sammensætning og kompetence i øvrigt er beskrevet i den sociale styrelseslov. Endelig fastslås, at det i Københavns og Frederiksberg kommuner, der falder uden for den amtskommunale inddeling, er henholdsvis magistraten og kommunalbestyrelsen, som varetager de opgaver, der ellers efter lovforslaget er henlagt til amtskommunen.

Til § 13.

Socialstyrelsen angives i denne bestemmelse som central myndighed inden for det område, lovforsla-